

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 6.

Ljubljana, dné 1. junija 1895.

III. tečaj.

Blagi dobrotnik.

(Resnična dogodba.)

Yglavnem mestu L. je bivala pred nekoliko leti pobožna družina. Bogata ni bila ravno, a tudi ubožnim je nisi mogel prištevati. Oče je imel lepo obrt, ki mu je donašala precejšen dobiček, in mati je bila pridna in varčna gospodinja.

Prišle pa so razne nezgode in bolezni, s katerimi pogostoma obiskuje dobri Bog svoje verne, da jih vadi v kreposti. Pokukalo je uboštvo najprvo skozi okno, a prišlo je tudi pri vratih v hišo, in uboga družina je živela v veliki bedi. Zadnji košček kruha je ležal na mizi in oče ga je razdelil med svoje štiri otroke s solznimi očmi ter z globokim vzdihom pogledal proseče v nebo. On sam in mati že ves dan nista imela grizljeja v ustih.

Vrhu tega je bil zimski čas, mraz je silno pritiskal; huda burja je brila in trohice drv ni bilo v hiši. Otroci so posedali po posteljah zavijajoč se v odeje, da bi si ogreli otrple ude. Zaslužka nobenega, kajti oče je prebolel ravnokar večtedensko bolezen.

Kar se odpró duri in v sobo stopi hišna gospodinja, stara ženica, ki je bila radi svoje trdosrčnosti daleč na okoli znana. Pripelje s seboj sodnijske sluge, kateri imajo nalogo, iz sobe odnesti postelje, omare, stole, obleko, da, še celo orodje, s katerim je oče otrokom kruh služil, dokler je bil še pri zdravju, in to radi zaostale stanarine tridesetih goldinarjev.

Starejša hčerka Lavoslava pade na kolena ter prosi usmiljenja, a trdosrčnica pokaže s prstom k vratom in zakriči: »Vun se poberite, jaz dajem stanovanje le gotovim plačnikom.«

Mati vzame vsa preplašena dojenčka v naročje; oče prime manjša dva za roki in napotijo se k sosedu, da bi prenočili v hlevu. Lavoslava, tresoča se po vsem telesu, izgubi se izmed njih. Prišedši v hlev, zapazijo stariši, da je ni več pri njih in z žalostjo povprašujejo drug drugega, kje da bi bila.

Lavoslava, pogumno desetletno dekletce, steče po ulici, ne vedoč, kam in po kaj; le toliko ji je bilo v glavi, da ljubi Bog je ne zapusti! Koncem ulice se ustavi pred hišo, kojo spozná za župnišče. Nekoliko časa premišljuje — potem se ohrabri, vstopi, potrka in skoraj nezavestna pade pred gospoda župnika, kateri so jo prav radi imeli, ker je bila vedno prav pridna učenka.

Ko se oddahne uboga deklica, pove ihteč, kaj se je pripetilo njenim ubogim starišem. Gospod župnik jo potolažijo ter ji velé, naj se vrne k starišem, katerim gotovo pride pomoč od Boga, ker vé, da so pridni, pošteni in pobožni.

Lavoslava se vrne potolažena k svojim starišem. Vesela pové, kje je bila, in da upa, da jim gospod župnik pomagajo — a komaj konča pripovedovati — stal je že župnikov hlapec pred hlevom ter naznanil ubogim starišem, da je neusmiljena gospodinja plačana, da imajo v nasprotni hiši novo stanovanje in vse potrebno za mesec dnij. »Vaše reči vam ponesem jaz v novo stanovanje, ako hočete«, ponudi se hlapec.

Vsi se napotijo v novo stanovanje. Prišedši tja, najdejo gospoda župnika v pogovoru z novim gospodarjem. Ginjeni oče molčé poljubi gospoda župnika do-

brotljivo roko in jo porosi z gorkimi solzami hvaležnosti; otroci tekajo okoli gospoda poljubljajoč jim milodarne roke, ne vedoč, kako bi se jim dovolj zahvalili. Mati pa poklekne z otročičem v naročju sredi sobe in glasno hvali Boga ter prosi nebeškega blagoslova redkemu človekoljubu, angelju v človeški podobi.

Gospod župnik so bili globoko ginjeni ter so za-trjevali, da največja zemska sreča bi jih ne mogla toliko razveseliti, nego to dejanje krščanske ljubezni; rekli so: Kako resničen je pregovor: »Bolje dati, ko jemati!« Tolažili so še uboge stariše in jim naročali, naj tudi v bodoče izrejujejo svoje otroke v tako trdnem zaupanju do Boga, kakoršno je danes razvila Lavoslava, in Bog jih gotovo nikdar ne zapusti.

Tako je tudi bilo. Otroci so dorasli vsi v strahu Božjem in danes je vsakateri izmed njih v visokočislannem stanu in možno jim je pomagati nesrečnemu bližnjiku. To pa prav radi delajo v obilni meri prvo radi Boga, v drugo pa tudi zato, ker so sami skušali bedo, torej vedó, kako hudo je uboštvo.

Leopoldina Kersnik-Rottova.

Angelj varih.

Mati, kak je angelj varih,
Ki človeka vodi?
Nikdar ga še nisem videl,
Pa le z mano hodi.«

«Angelj varih, dete moje,
Kakor duh je z nami,
Nikdar človek ga ne vidi,
Zdi se, da smo sami.»

»Kaj pa dela angelj varih,
Kedar se igramo,
Kedar molimo in kedar
Spimo in sanjamo?«

•Kedar moliš, s tabo molí,
Rad se poigrava,

Kedar pa zvečer zaspančkaš,
V raj nebeški splava.»

»Kaj pa dela v raju angelj?
Ali tudi spava?
In kedaj od Bogca zopet
K meni sèm priplava?«

«Angelj varih nič ne spava,
Za-te sreče prosi
In iz raja božje dare
Pridno k tebi nosi.»

»Kake dare pa prinaša
Angeljček krilati?
Kruha belega, igrače
In obleke, mati?«

«Jed, obleka in igrača,
Vse so božji dari;
Zdravje in radost pošilja
Stvarnik svoji stvari.»

»Kaj pa jaz otrok naj Bogcu
V dar poklonim, mati?
Kaj pa angeljcu v zahvalo
Morem darovati?«

«Dete, lepo me ubogaj
In pa pridno moli,
In ne žali Boga, bližnjih,
Nikoga nikoli!»

In vesel bo angelj varih
In nebeški Oče,
Ti pa bodeš vedno srečno,
Ljubljeno otroče!»

L. Černej.

Poletne podobice.

(Piše Janko Barlé.)

I.

Gakega vrta pač ni blizu, kakor je Cepilnikarjev. Kadarkoli greš mimo, vselej ti je kaj videti. Spomladi je Cepilnikarjev vrt, kakor bi ga pokril sneg, ker je ves v cvetju, a zumljanje pridnih čebelic in drugih žuželk, katerih brez števila leta od cveta do cveta, zdi se ti kot daljna godba, katero ti veterc prinaša na uho. Cvetje se osiplje, ali vzrastejo zelena peresca, med katere se naselijo mnogi ptičji pevci, napravijo si gnjezdeca, a njihova vesela pesem ozvanja od ranega jutra do poznega večera iz Cepilnikovega vrta. Prihaja leto, a gori na črešnjah se pokaže polno sladkega sadu. Kako se pač žaré one rudeče črešnje v svitu letnega solnca! Nù, jedva so minule črešnje, evo zlatih hrušek, modrih češpelj in pisanih jabolk. Čimbolj se bliža jesen, tembolj se upogibajo drevesa pod sladko težo. Zadovoljnega srca obira Cepilnikar drevo za drevesom, poplačalo mu je obilno njegov trud in delo. Listje porumeni, odpade, drevesa se spravljajo k počitku. Zima pride in sneg pokrije gole vejice, a tudi ondaj je lepo videti one dolge vrste sadnega drevja, po katerem se lesketajo sneženi biseri. Nù, najlepši je pa vendar Cepilnikarjev vrt takrat, ko začne sadje zoreti. To bi mi vsakdo rad potrdil, a izvestno tudi Poskočnikov Tonček.

Poskočnikov Tonček to je bil pravi ptiček. Njegova mati mu je večkrat dejala, da mu ni para niti v deveti župniji, vendar ne zaradi pridnosti in ubogljivosti, nego zaradi razposajenosti. Po celi vasi ga je bilo dosti; kjer je bil kakov krič ali pa igra, tam je bil izvestno tudi on poleg. Saj se mu je že na licu videlo, da je »kampelj«. Ono dvoje živih očes mu je gledalo tako nagajivo v beli svet, lica so mu bila polna in rudeča, le lasje so mu stali malomarno na vse strani, tako, da si precej lahko spoznal, da so ali malokedaj čutili med seboj zobce glavnika, ali pa da je posegla večkrat med nje ptuja roka.

Posebno veselje je imel Tonček do sadja, ali to ne do domačega, ker Poskočnikovi nimajo vrta, nego do tujega. Oj, vedel je on za vsako hruškico ali jabolko, kdaj bode zrela, a vedel je tudi, kje so najboljše. To še ne bi bilo nič napačnega, če se je Tonček veselil sadja, le ono ni bilo prav, kako je on to sadje dobival. Tega ne, da bi koga poprosil, nego vzel si je sam in to na skrivaj. nù in to vé vsak, da je to greh. Cepilnikarjev vrt je Tončka še najbolj zanimal, ker je bil najlepši in največji v vasi.

»Skoraj jih bodemo zobali«, dejal je nekega dné sosedovi Jerici, ko sta se tam ob cesti igrala.

»Kaj pa, Tonče?« poprašala ga je ona.

»Nù, Cepilnikarjeve črešnje. Kar komaj jih že čakam. Vsak dan jih pogledam, nù in rdečé že. Takih ni kmalu.«

»Kaj misliš, da ti jih bodo dali Cepilnikarjev oče, ker si jih že tolikokrat razjezil?«

»Vprašal jih bodem! Na ono črešnjo že zlezem, pa če bi bila še jedenkrat tako visoka.«

»Tonček, Tonček, ali ne veš, da se to ne smé, da je to greh?«

»Ej, kdo bi gledal na par črešenj, nù, in Cepilnikar jih ima tudi dovelj.«

»Če bi jih imel še toliko, to se ne sme. Ko bodo črešnje zrele, pojdem prosit Cepilnikarjevega očeta, izvestno mi jih bodo dali.«

»Le pojdi, jaz pojdem pa sam na črešnjo, bomo videli, kdo se jih bude bolj nazobal.«

Jerica je še dalje pregovarjala Tončka, vendar on se je le smejal; ej, bil je poreden deček Poskočnikov Tonček. Takovi ne smete biti, otroci!

Bilo je nekega dné popoldne po šoli. Blažetova Jerica je korakala mirno iz šole proti domu in Kopačeva Manica je bila z njo. Dobri otroci gredó mirno iz šole domov, nù in Jerica in Manica sta bili dobra otroka. Pozdravili sta lepo vsakega človeka, katerega sta srečali. Pot ju je privela ravno mimo Cepilnikarjeve hiše. Na pragu je stal baš Cepilnikarjev oče in si brisal debeli pot, kateri mu je curljal po čelu — prišel je s polja.

»Hvaljen bodi Jezus Kristus!« pozdravili sta ga učenki.

»Amen, na večne čase«, odgovoril je stari. »Ali iz šole?«

»Da, oče. In vroče je, kaj ne?«

»To pa to. Sta bili kaj pridni? Kaj pa letošnjih črešenj sta že zobali? Stopita nu malo bližje, gremo pogledat na vrt, kaj črešnje delajo. Nù, pa morda se črešenj branita?«

»Tega ne, oče Cepilnikar. Prav lepo prosiva, če ste tako dobri, pa greva z vami.«

»To pa to, za dobre otroke dobé se vedno pri meni črešnje. Bodeta le videli, kako so sladke.«

Oj, bilo je veliko veselje za Jerico in Manico, ker sta smeli z očetom Cepilnikarjem na vrt. Dobri starček je bil pa tudi vesel, saj je tako ljubil dobre otroke. In odhiteli so vsi trije tja k plotu, kjer je stala ona stara črešnja. Koža ji ni bila več tako gladka, kot pri mladih črešnjah, vendar je mogočno razprostirala svoje veje in vejice, na katerih so visele črešnje, rudeče kot kri, po tri, po štiri skupaj. Kar najedenkrat je postal stari Cepilnikar.

»Oho, poglej no, poglej, pa je tiček na črešnji. In kako velik je in nič peroti nima. Zapoj no malo, ptiček, in skoči doli.«

»Jemnasta, to je Poskočnikov Tonček!« vskliknili sta Jerica in Manica.

»Baš Poskočnikov, ta je pravi. Že večkrat je priletel na moje črešnje, čakaj, čakaj, danes sem te pa ujel. Kar doli, ti nadloga razposajena, in hitro, jeden, dve . . .«

Tonček je počasi plezal s črešnje. Vroče mu je postajalo; saj pa tudi ni bila šala: on na ptuji črešnji, a gospodar pod črešnjo.

»So li dobre črešnje?« govoril je spodaj Cepilnikar. »Čakaj, te-le bodeš pa pomnil!«

Druge ni bilo, Tonček je prišel doli. Kar pred se je gledal, obraz mu je bil ves v ognju, a žepovi in pa torbica mu je bila čisto natlačena od črešenj. To je bil dober obiralec.

»Oče Cepilnikar, ne zamerite mi, zmotil sem se«, mencial je ves v strahu.

»Čegava je črešnja?«

»Vaša, oče Cepilnikar.«

»Čegavi so pa ti lasje.«

»Joj . . . joj, moji!« kričal je Poskočnikov Tonček.

»Vidiš, moj ptiček, tako-le je. Ti mojo črešnjo, jaz tvoje lase. Vidiš, tako-le!« in zopet je oče Cepilnikar malo porahljal Tončkove lase. »Nù, in torbica je tudi polna? Poglej no, poglej, kako si bil priden. Vidiš, prav kakor da bi znal, da mi pridemo, in si nam lepo črešenj nabral. Nù, Jerica, Manica zobljita.«

Kislo se je držal Tonček, kislo. Posebno ga je bilo sram Jerice, katera ga je zadnjikrat učila, naj ne hodi krast sadja. Vendar prepozno.

»Tonček, Tonček!« dejal je Cepilnikar, »mlad si, vrtoglav, zapomni si današnji dan. Nikari ne posegaj za ptujimi stvarmi, bilo sadje ali pa kaj družega. Če te tudi nobeden ne vidi, Bog te vidi. Če bi kaj rad, prosi, pa bodeš že dobil, samo sam ne jemlji. Ali ne bodeš več?«

»Prav goťovo ne bodem, oče Cepilnikar. Bodete videli, da se bodem poboljšal, obljudujem vam.«

»Nò, dobro! Jerica in Manica sta priči. V tvojo korist ti govorim, Tonček! Zdaj pa splezaj še jedenkrat gori na črešnjo in naberi črešenj Jerici in Manici, kolikor hočeta. Pa tudi sebi si naberi, da bodeš pomnil današnji dan.«

In zobali so vsi trije, pa tudi dobri Cepilnikar jim je pomagal, a dal jim je črešenj, da jih odnesó domov. Tonček mu je pa zopet pogledal v obraz in dejal Jerici na potu proti domu: »Prav si govorila, prav, ko bi te bil le poslušal!«

»Poboljšaj se Tonček, pa bode zopet vse dobro!«

Ali se je poboljšal Poskočnikov Tonček? Upam, da, in prav je tako!

Mlada pastarica.

Za goro solnčece se niža,
 Iz gozda črna noč se bliža.
 Ovčice, idimo domov!
 Kaj ne, bojite se volkov?

Lepó za mano čreda bela
 Z goré hiti domov vesela
 In zvončka ljubki glas — cin, cin
 Do temnih se glasi dolin.

Najmanjše jagnje stiskam k sebi,
 Da sivi volk ga videl ne bi,
 Saj rada je tako imam:
 Ne dam ga tebi, volk, ne dam!

Smiljan Smiljanič.

Moji tovariši.

(Pripoveduje Janko Barle.)

Prav ugodno mi je v mojih dveh sobicah. Ko bi bili nekoliko prostornejši, da nekoliko bolje porazmestim svojo ropotijo, ne bi škodilo; nú, pa je tudi tako dobro. Vedno sem vesel, če morem biti doma. Knjige, v dolgih vrstah zložene, ponujajo se mi vedno: daj beri me, beri! Ali kaj, ker tako malo utegnem in ker me opravi-
vila vedno zovejo drugam! Zato sem pa vedno vesel, če se morem doma prav po domače oddehniti, saj mi je doma tako veselo. Hm, in tudi nisem sam. Pet tovarišev imam, kateri me prav ugodno zabavajo in mi prepevajo iz vsega grla, tako da moram postati tudi sam vesel, pa če sem še tako otožen in nejevoljen. Kdo so ti? Le počakajte, precej vam jih predstavim.

Prva dva sta kanarčka v žoltih suknjicah, rumena kakor turšični žganček. Tretji je tudi kanarček, vendar on si je umislil malo drugačno oblačilce. Kapico ima zelenkasto, suknjico tudi, a ovratnik in telesnik sta mu pa rumena. Četrti je lišček, kateri se je oblekel, kakor da ide v svate. Kapico si je umislil ta gizdalin kar v treh barvah: spredaj je rudeča, v sredi bela, a od zadej na zatilniku lepo črna. Druga obleka mu je sajasto bela, obšita z rumenkasto zlatimi obšivi, a krajci pri suknjici in repek so mu pa črni z belimi lisami. Nú, zadnji v tem društvu je starina čižek, kateri je vedno poln muh in šal. Obleka mu res ni bogata, zelena je z rumenimi progami, saj se on za obleko mnogo ne briga, ali je veseljakovič od kljuna do krempeljčkov. Za želodček posebno skrbi, a ne ustraši se nobenega, še celo mene ne. Naj mu pridem še tako blizo, on stoji mirno in me gleda ponosno, češ: mi smo mi, kaj bi tisto. Popreje sem imel še dva, katera sta se pripeljala sem k nam čez morje, bila sta neki celo iz Brazilije, on in ona. Bila sta majhna, kakor palček, imela sta rudeča kljunčka, krvavo rudeča telesnika posuta z malimi pikicami, rujava suknjico in metlast repek. Pevca sta bila slaba. On je res včasih zažvižgal nekakovo pesmico, katera se je vedno jednako dovršila, vendar to mi ni bilo dosti. Dal sem ju prijatelju, kateremu sta bila povšeči.

Prvi trije stanujejo vsak v svoji kletki, lišček in čížek sta pa skupaj. Pri zajuterku se res včasih malo pokregata, vendar drugače sta si dobra prijatelja. To si lahko mislite, kakovo petje in kakov vrišč je v moji sobi, kadar se oglasé vsi ti krilati pevci. Kanarčki kot izurjeni pevci, kateri so poučeni v vseh pevskih umetnostih, vodijo, a lišček in čížek, kot domača pevca, pa prilagata, vendar tako, da ima čížek vedno zadnjo s svojim glasnim črrrr.

Bilo je nekako tiste dni, ko sem oddal ona braziljanca svojemu prijatelju. Šel sem po obedu v kót na naslonjač, čital neko knjigo in poslušal svoje tovariše pevce, kateri so prepevali kakor za stavo. Najedenkrat so utihnili. Jaz sem sedel mirno, tako, da niso niti opazili, da sem v sobi. Kar se ogласi čížek:

»Nù, hvala Bogu, da je naš gospod tako pameten, da se je znebil onih sitnih nebodiju treba. Hencajte, to je bila gospoda! Nas jednega še pogledati nista hotela. Pa če bi bilo že kaj na njiju! Drobno, gospodsko in zbirično, da še svoj živi dan nisem videl kaj takovega. Ona drobna prosena zrnca sta še zobala, drugega pa nič. In pa če se je on vsakega tretjega dne malo oglasil s tisto svojo pesmico, katera me je kar po ušesih šegotala, mislil je že, da se mu bodemo mi vsi poklanjali, kakor pevskemu mojstru. Pevce nisem, vendar povem, da se ga niti v petju ne ustrašim.«

»Ej, nista bila ne Bog vé kaj«, dejal je prvi kanarček. »Čudil sem se le našemu gospodu. On je bil prve dni kar zamaknjen v ta tujca. Ste li videli, kako ju je zmeraj ogledoval, kakor da nas kar nič več v hiši ni. In mene je precej premestil s tega ličnega stojalca na steno in nju postavil sem gori. Zdaj smo pa zopet dobri, kaj ne?«

»Ne čudite se, prijatelji«, oglasil se je lišček, »to je že tako na svetu. Ona dva sta bila neki onkraj morja doma, a kar je tuje in od daleč, to se bolj ceni. Ko bi bili mi od kod drugod, kdo vé, kako bi nas cenili.«

»Če bi bilo pa tisto toliko vredno«, govoril je drugi kanarček, »znamenita je tudi rodovina kanarčkov. Slišal sem pripovedovati, ko sem bil še v gnjezdu, da izvira tudi naša rodovina iz daljnjih krajev. Tam nekje

sredi morja na nekih otokih so živeli naši stari in še sedaj živé naši sorodniki. Tamkaj, pravijo, da ni snega in zime, tamkaj bi lahko letali zunaj na prostem, tukaj pa ne moremo. Baš zaradi lepega petja so nas prinesli ljudje v te kraje in sedaj živimo le po kletkah. Jaz sem se zvalil v ličnem gnjezdecu v kletki in še trije drugi. Vrlo dobro smo bili oskrbljevani, ali ko smo nekoliko odrasli in dobili perje, razdružili so nas, vendar smo bili blizo starih, tako, da smo se mogli z njimi pogovarjati. Tudi peti smo se naučili od njih. I, saj pravijo, da se še vol nauči od vola orati, pa bi se ptič od ptiča ne naučil peti. S početka je šla trda, peli smo bolj tiho in hripavo, a kasneje je bilo grlo vedno bolj gladko, dokler sem naposled gostolel, kakor bi bil že star ne vem koliko let. Naš sedanji gospod je pogostoma prihajal v ono hišo, kjer sem zagledal luč sveta, in dobro se ga še spominjam, kako nas je veselo opazoval, ko smo še na pol goli čepeli v mehkem gnjezdecu. Jeden bode vaš, dejali so oni ljudje, kjer smo bili doma, in ko smo odrasli, izbral je gospod baš mene. Kako me je veselo nesel semkaj, dasi sem se težko ločil od svojcev. Vendar privadil sem se skoraj, ker je naš gospod dober in nas tako ljubi. Seveda rad bi pač zvedel, kako je z mojimi, kje so in ali še žive. Zmislil se pač pogostoma na nje.«

»Tudi moje življenje je prav podobno tvojemu«, dejal je drugi kanarček. »Nù, toliko vem, da nisem imel nobenega tovariša v prvi mladosti, nego bil sem sam v gnjezdu. Star duhovni gospod nas je imel in ljubil zelo, prav kakor sedanji, kateri je večkrat obiskal starega gospoda. Dolgo sta sedela večkrat pri mizi in se razgovarjala o raznih stvareh, katerih jaz največ nisem niti razumel, a mi smo pa v kletkah gostoleli. Oj, to je bilo prijetno. Toda ne dolgo. Prišla je nesreča k nam, in zgubil sem v kratkem oba stara; on je poginil doma, nekega dné mu je hipoma potihnila pesenca, padel je doli, stegnil nožice in po njem je bilo. Pravijo, da dosti kanarčkov pogine tako. Kmalu potem je prešla še kanarka. Ušla je na vrt, ko je dekla pospravljala sobo in nerodnica pustila odprto — okno in kletko. Nisem je videl več. Lovili so jo dolgo časa, ali revica je bila

vsa zbegana, dokler je niso, kakor je pripovedoval družega dné stari gospod, zatolkli nekakovi hudobni ptiči, katerim pravijo vrabci.«

»Aha, vrabci«, zasmeljal se je čižek, »kje je kakova stvar, kjer ni njih poleg! In ne poznate jih? Nekoliko so nam sicer v rodu, vendar drugače so pa to pravi cigani med ptiči.«

»Ostal sem tako sam pri starem gospodu«, nadaljeval je kanarček. »Starost je slabost, pravijo, in moj dobri stari gospod je bil tudi vedno bolj slab. Največ je ležal v postelji, ali pa slonel na naslonjaču, jaz sem pa žvrgolel na oknu. Večkrat me je milo pogledal. Na zadnje kar več nič ni vstajal. Zdravniki so hodili k njemu, vendar pomagati mu niso mogli; nekega jutra je zaspal za zmeraj. Njega so odnesli v grob, mene je pa vzel sedanji gospod, kateri je bil pokojniku dober prijatelj. Žalujem še vedno po pokojnem gospodu, vendar drugače mi je prav ugodno v vaši družčini, tovariši.«

»Jaz vam skoraj nimam česa povedati«, govoril je kanarček v zeleni kapici in suknjici. Zlegel sem se pri nekem ptičarju, kateri se je bavil največ z rejo kanarčkov, katere je potem prodajal. Bilo nas je po sobi več kakor štirideset. Kričanja in pogovarjanja je bilo dovolj, vendar prav tako ugodno nam tudi ni bilo. Gospodar, kateri nas je gojil le zaradi denarja, ni imel srca za nas, hrane je bilo malo, da smo se večkrat med seboj zlasali, in zdaj je jeden zdaj drugi zapustil našo družbo, ker ga je gospodar prodal. Red je prišel tudi na me. Naš sedanji gospod je prišel nekoč k našemu gospodarju, ogledoval nas nekoliko časa, pokazal name rekoč: Tega le vzamem v zeleni kapici in suknjici, odštél nekoliko svetlega denarja, zavil v rutico in odnesel sem, kjer še sedaj prebivam.« (Konec prih.)

Toliko dela!

Do zimi je že še bilo, ali sedaj! O da bi vi vedeli, koliko opravkov ima Rezika! No, saj vam ni treba praviti, ker se vam godi tudi tako. Kaj ne, zjutraj je

treba vstati, omiti se, moliti, zajutrekovati, po sobici pospraviti, v šolo iti, pa pri vsem tem ostane za popoldne še toliko, o toliko! Le vprašajte Reziko! Popoldne je storila vse to, kar smo omenili, popoldne pa zaradi obilice opravkov vendar ni vedela, kaj naj bi počela. Pa vse bi se še naredilo, ali z malo Juliko je križ! Veste kaj, ni bilo drugače, Rezika jo je morala vzeti v naročje in nesti na travnik. Kajpak, Julika — majhno leseno dekletce v cunje povito — je bilo nepokojno vedno, kadar je je pogledala Rezika. Vedno

»pestkati, pestkati našo malo« in pa nikaar »jokcati« ter »luckati in spančkati«, to je bil najnavadnejši govor Rezikin, kadar je tolažila Juliko. Torej zares: veliko dela! — Prišel je rožnik; vse je cvetelo in duhtelo. Reziki ni dalo več bivati v zaduhli sobi. Z Juliko sta šli pod milo nebo; Rezika je trgala cvetlice in pletla vence; no, hvala Bogu, sedaj, ko je bila Rezika vsa zaverovana v pletenje — zaspala (če govorimo z Reziko) je Julika. E, pa je trdo spalo sicer vedno poredno dekletce. Rezika si je že spletla in ovila okrog glave lep venček duhtečih cvetic, tudi za sosedovo Pepico ga je že skoro dogotovila, kar jo vzbudi, ne Julika, ampak teta, češ, naj se vendar že pokaže in oglasi, ker je prišla z njo majhna Tončka.

Prijateljici sta bili brž — zares veliki prijateljici in začeli sta odločevati o vencih. »Veš, kaj?« dé Tončka, »pri vas imate tako lepega Jezuščka in Marijo, nesiva ta venec Jezusu in Mariji!« — »Jej, saj res«, pritrčila ji je Rezika in začeli sta prenařejati spletena venca. Ker pa za Jezuščka in Marijo ni tako brž dobro narejeno, kakor za Reziko ali sosedovo Pepico, zamudili sta se dekletci dokaj dolgo. Tončkina mati so prišli zatorej še enkrat z Rezikino gledat, kaj počneta dekletci, da ji ni in ni, pa odgovor jima je bil: »O, imava toliko dela! Julika se je zbudila, pa venci še niso popolnoma narejeni — brž prideva!«

Proti večeru sta bili olepšani glavi Marijina in Jezusova s svežim vencem, a Rezika in Tončka še nista mirovali — ej, saj veste: mala Julika — to je bilo še toliko dela!

Andrejačev Janes.

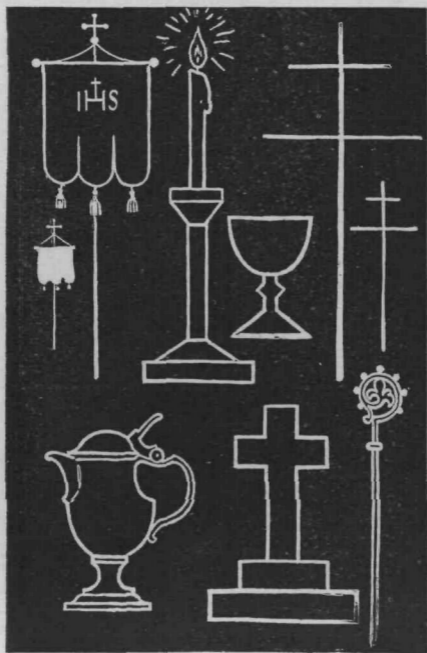
Škrat.

Gora siva
 Dviga se v nebó,
 Škrat prebiva
 Noč in dan pod njo.
 V zlati kadi
 Ježe gladi,
 Žabe češe,
 Z metlo pleše,
 Zvezde šteje,
 Pleve seje.
 Kadar uka,
 Hrib se suka,
 Ko se joka,
 Gora poka,
 Ko se vpeha,
 Brž odneha,
 V mehki se zarije mah,
 Ker ga je pred volkom strah!

Gregor Gornik.

Spretni risar.

Odgonetke ugank in šaljivih vprašanj v peti številki »Angeljčka«.

1. Šolsko. — 2. Lažniku, ker mu nihče ne verjame. — 3. Na zemljevidu. — 4. Zelje. — 5. V nobenem.

Rešitev naloge v peti številki »Angeljčka«.

Ta naloga se dá še na več načinov rešiti, ker toliko številok na tako obširnem polju je mogoče mnogovrstno razstaviti, in vendar ustrezajo istemu pogoju.

Prav so jo rešili: Josipa in Antonija Krefelj, Micika Turnšek, Antonija Gros, Ivana Kranjc v Nazaretu; Alb. Nendl, Heribert Kartia, J. Brežnik, M. Pepelnak, V. Jug, A. Rataj, Fr. Oset, Frida Šešerko, učenci pri sv. Juriju ob južni železnici.

45

45

45

45

45

45

45

45

45

45

45

1	2	7	6	8	4	3	5	9
9	8	2	3	5	6	7	1	4
3	1	5	7	6	9	2	4	8
2	3	4	9	1	5	6	8	7
4	5	6	8	3	2	9	7	1
5	9	1	4	2	7	8	3	6
7	6	8	1	9	3	4	2	5
8	7	9	2	4	1	5	6	3
6	4	3	5	7	8	1	9	2

45

45

45

45

45

45

45

45

45

45

Vabilo k naročbi. S prihodnjo številko se prične drugo polletje; ob tej priliki opomnimo one p. n. naročnike, kateri so plačali le polovico naročnine, naj ji pridajo še drugo polovico. Ob jednem prosimo pa tudi vse prijatelje tega lističa, naj mu skušajo pridobiti še novih prijateljev in naročnikov. Novim naročnikom še lahko postrežemo s poprejšnjimi številkami. Celoletna naročnina je samo 60 kr. — Uredništvo stanuje sv. Petra cesta št. 76.
